

Průzkum meziprostoru a jistoty nejistot

Ráno kalný jako voda v louži kdesi na periferii, před fabrikou, kterou právě zavřeli... Vstávat? Proč? Budu někomu chybět, když nevstanu, když prostě někam, kam mám přijít, nepřijdu? Ostatně, nikam přijít dnes vlastně ani nemám.

Každé ráno to samé. Nejistota, či spíš „jistota nejistoty“, jak tomu říkal. Byl volný den. Samota padala ze stropu nebo odkud vlastně. Když už ale něco padá, musí to padat shora... Každopádně jí bylo všude plno. Jeho přátelé, ze kterých se postupně stávali známí, měli rodiny, manželky, byty a domy, psy a kočky, kariéry, peníze... Michal neměl nic z toho a rád tvrdil, že to nepotřebuje. Nelhal. Nezaviděl. Ale byla to z nouze ctnost. Věděl, že i kdyby chtěl zahájit kariéru, vydělávat těžké prachy, že by to asi neuměl. Ale to se pletl – uměl by to, jenže se za sebe nechtěl stydět. Uměl být i tvrdý a nesmlouvavý, ale moc se mu do toho nechtělo. Nebo byl prostě líný. Jak se to vezme.

**Věčnej kompromis mezi tím zda s tebou být
nebo dělat to co člověk by měl, když chce žít
Žádná povinnost není tak důležitá
abych kvůli ní kazil si svět...**

... často se mu vybavovala tahle deset nebo kolik let stará písnička. Ano, život se postupem času měnil ve sled povinností a nutností, zatímco zábava a vše příjemné mizelo. Pravděpodobně proto, že Michal nějak ztrácel schopnost to hledat. Ale to hledání bylo čím dál těžší. Hlavně mizelo povědomí, že někde má přátele, že má kam jít. Myslel na lidi, které někdy někde potkal. Myslel na lidi, které nepotkal. Myslel na sebe. Myslel na tebe. Myslel na mě. Myslel. Dá se říct „myslel, tedy byl“?

... zabal to, vzdej to, prostě chod' do práce, vydělávej, když ne moc, teda aspoň akorát na život (vlastně spíš na existenci), nestarej se o „hlouposti“ jako poezie, písničky, fotky a všechno, co je – nebo umí bejt – krásný a zbytečný, protože za to nedostaneš NIC. Zapomeň na krásu bez nároku na honorář – světem nehejbe krása, to spíš ty honoráře... Kdybych to uměl, hodil bych za hlavu všechno, co mě ničí. Zahodil bych hlavně lidi, který přijdou, jen když něco potřebuju. Zahodil bych svoji zbabělost a řekl bych jim, ať táhnou někam, protože když potřebuju něco já, nemaj čas. Co potřebuju? Potřebuju někdy s někým bejt, povídat si, a všechno tohle, na co teď myslím místo toho, abych vstal do toho hnusnýho rána, tomu někomu říct, protože to v sobě nosím už léta jako kámen. Nevěřte tomu, že šutry jsou jen v ledvinách nebo žlučníku, můžou bejt i v srdci. Ty jsou nejhorší. A nedají se operovat, aspoň ne klasicky.

Vypravěč je vlastně naprosto bezmocná figurka. Nikdo neví, kdo to je, nikdo neví, jak vypadá, prostě nic. Podle teorie literatury je prý vypravěč vševědoucí – jenže ti teoretici se asi žádného z nich neptali. Já toho moc nevím. A postavy, o kterých vypravěč vypráví, si žijí své životy, přemýšlejí, cítí a jednají. Úkolem vypravěče není nic jiného než vyprávět. A co když vypravěč je na tom stejně jako hrdina? Může vstoupit do hlavní postavy a prostě s ní splynout? Jaký je rozdíl mezi autorem a vypravěčem? Autor, vypravěč a hrdina mohou mít jednu duši. Nebo taky žádnou. To podle toho, co je to za dílo. Podle toho, co je to za lidi. Prostě jak kdy.

Proč neumíš bejt tvrděj jako ty kolem? Proč neumíš bejt sám se sebou aspoň někdy spokojenej? Je opravdu nutný, abys měl plnou hlavu divnejch přízraků, v každým viděl to horší a špatný, a právě tím, tou svojí nejistotou, *jistotou nejistoty*, ubližoval všem okolo? Musíš přece někomu nebo aspoň něčemu věřit!

Kristýna... Věřím jí, nebo věřím tomu, že můžu věřit? Každopádně teď tady není. Vlastně tady není už dlouho, protože zásadně nemá čas, když ho mám já, aspoň to tak vypadá. Nebo jsem paranoidní. Ale – když jsem měl onehdy týden volno, odjela na hory s partou lidí, které jsem nikdy neviděl. OK, to mi nevadí (víceméně). Vadí mi to, že o nich mluví v superlativech, zatímco se mnou mluví málo a tak nějak obyčejně. Asi zase chci, co není. Ale jak mluví o mně, když tam nejsem? Mluví o mně vůbec? Jindy, zas jsem měl volno, jela do Německa – prý stavět stánek na veletrh – s jedním svým kamarádem, jmenuje se Pakosta (už to jméno je hnusný) a ani jednou se neozvala, zatímco já jsem myslel, že se jim něco stalo. Pak přijela a byla divná. Chtěla se rozejít.

No a já jsem vůbec nevěděl, co s tím, jen jsem pořád opakoval, že mě přece nemůže opustit. Mohla. Každěj každýho může opustit, dokonce i sám sebe. Chvíli mi trvalo, než jsem přišel na to, že jí prostě nemůžu věřit, že s důvěrou se musí šetřit a ona si ji asi nezaslouží. To mi došlo, když jela na jednodenní výlet, přijela za dva dny a že prý přespala u „jednoho kamaráda“. To je – nebo bylo – vůbec její oblíbený spojení slov. A tak jsem ji – řečeno slovy klasika – *přestal vyhledávat*. Napřed jsme se několikrát výživně pohádali. Měl jsem pořád podvědomý pocit, že je lepší mít blbej vztah než vůbec žádněj. Nic moc jsme spolu nezažili – pořád byla v práci nebo s kamarádama, a když měla volno, někam zmizela. Mohl jsem na ni třeba počkat, když se vracela z práce, ale i to jí pak vadilo. No a tak to skončilo. Nic proti ní. Prostě jsme byli nekompatibilní jednici nebo tak něco.

Chlapi jsou vůbec divní. Hrajou si na tvrdáky a ve skutečnosti jsou většinou ustrašení, ustaraní a mají snad víc obav než ženy. Asi je to tím, že chlap nemá v sobě zakódovaný žádný vědomí vlastní ceny – to ženská má už tím, že rodí děti. Tím je její hodnota – nebo spíš pocit hodnoty – vyšší. Chlap se mnohem snáz může cejtit zbytečněj, svojí hodnotu si musí napřed nějak zasloužit. Nebudeš ty, bude jinej. A tak dále. Já neumím postavit dům ani napsat velký literární dílo. Já umím – někdy – psát

písníčky nebo básničky, který poslední dobou nikdo neposlouchá ani nečte, protože se s tím už nechci vnučovat. Odvaha typu „Podívej, co jsem napsal...“ je prostě pryč a vůbec nevím, kde jsem ji ztratil. Možná bych uměl zplodit syna, ale toho se asi zatím (?) bojím; chudák, kdyby měl tátu takovýho cvoka, jako jsem já... Jo, abych dokončil to úsloví o tom, co má umět chlap – strom bych zasadit uměl, to jo. Jenže ekologem se stát nechci.

Když mi bylo o něco míň, tenhle pocit prázdna jsem neznal. Teď se nemůžu sebrat a prostě jen tak přijít za nějakým kamarádem (je-li vlastně nějaký); mají rodiny a připadá mi neslušný se tam prostě jen tak pozvat. Jednou jsem se dostal přímo do epicentra velký manželský hádky a trvalo mi asi půl hodiny, než jsem pochopil, že to není jenom sranda, že se urážejí a ubližují si schválně. A tak se z kamarádů stali známí. Oni za mnou už taky nechodí. Není divu – co jim můžu nabídnout kromě spousty otázek, na který neznám odpovědi, kromě obav, že já jsem ten špatnej, protože se prostě jenom splnilo to, co říkali učitelé a mnozí další lidi, když jsem byl malej... Svět je složitější a i když mi dnes zase jiní lidi říkají, že prej jsem chytrej, bráním se tomu uvěřit, protože si připadám tolik hloupej v konfrontaci se světem, v kterým se nevyznám a kterej mi ubližuje a já ubližuju jemu... Nevím.

Co budu zas celej den dělat? Můžu pracovat na něčem ne úplně důležitým, nebo taky nedělat nic. Když budu pracovat, budu si připadat divně, protože mi nikdo žádnéj úkol nezadal, tudíž pak výsledek svý práce (ať už to bude cokoli) budu muset někomu vnutit, aby se o tom vůbec dozvěděl. Když nebudu dělat nic, budu moc přemýšlet a vzpomínat a ani jedno není moc dobrý. Lidi, kde jste? Napíšu mail a nikdo nebo skoro nikdo mi neodpoví. Pošlu SMS a je vypnutej telefon. Zavolám a nikdo není doma, změnili číslo nebo tam už bydlí někdo jinej... Na osobní návštěvu se bojím vypravit. Nevypadám nijak moc dobře, mám starý hadry, nikdo mě nezval a třeba se mi cestou udělá díra na ponožce, kromě toho neumím vymyslet žádnéj věrohodnej důvod, proč jsem přišel otravovat...

Knížku „*Pozdě na hlasitou hudbu*“ jsem četl asi 5×. Teď jako bych ji nečetl, ale žil. Je to o chlápkoví, kterému je asi tak 30 a najednou má pocit, že je všechno v prdeli. Že už má jenom známý, že stárne, hloupne a umírá. Ne snad fyzicky, ale ono je to fuk, smrt je holt smrt. Tak tomu rozumím. Jenže chlapiček, P.K., to řeší útěkem od všech a všeho – vezme si dovolenou a autem a busem a vlakem vyrazí po Československu (to byla jedna taková podivná země, ve který jsem se narodil, víte...?) navštívit svý někdejší kamarády, aby u nich objevil něco, co najít na cestě asi stejně nemůže. Pokud to nenajde sám v sobě, nenajde to nikde. K návratu k manželce ho přiměje jedna věta pronesená v noci kdesi v panelovém bytě v Popradu, Martině nebo jinde na konci světa – „Je pozdě na hlasitou hudbu, teď už bude vždycky pozdě...“. Normálně to vzdal a vrátil se. Návrat není vždycky jen prohra. Když jsem to četl poprvé, nevěděl jsem, že autor to píše sám o sobě a ty útky jsou mu prostě dány. V dalších knížkách utíkali jeho hrdinové taky, aby se vrátili a znovu... Tohle já ale neumím. Já se bojím, že na cestě budu ještě víc sám. Jsem srab.

Jsem v divném meziprostoru – nepatřím mezi mladý (to mi dávají možná nevědomky najevo oni sami), ale – dočasně – zatím ani mezi lidi středního věku (kam zas asi nechci patřit sám, hlavně kvůli jejich postoji – „Jo, tomu ještě nerozumíš, nemáš ty zkušenosti...“). Je to divný, jak na světě musí všechno patřit do nějaký škatulky a přihrádky; lidi asi musejí mít všechno zařazený, jinak nevědí, co s tím. Jsem prej moc starej na to, abych nosil dlouhý rockerský háro, když navíc žádnéj rocker nejsem. Jsem prej moc mladej na to, abych měl takovýhle myšlenky; to jsem se dozvěděl, když jsem se čistě náhodou a omylem komusi svěřil s tím, na co myslím. Kdybych si všechny svý myšlenky sepsal, bude z toho pěkně potrhlej vnitřní monolog bez děje, bez řešení, bez východiska – starej (a dávno mrtvej) blázen Marcel Proust by měl ze mě radost. Leda bych si něco vymyslel.

Takže holt jsem na něco starej moc a na něco málo. Některý lidi říkají, že člověk je starej jen tak, na kolik se cítí. To je blbost. Člověk je tak starej, jak je starej (tohle jsem sice někde četl, ale je to velká pravda). Takže co teda může člověk z meziprostoru, *mezičlověk*, dělat, když má volno, když má volna víc, než by chtěl? Do jedny písničky jsem si napsal prorockou větu: „Jsem tak svobodnej, až jsem z toho sám...“. To teda jo.

Tak čtu noviny, abych chvíli nemyslel. Já jsem někdy z toho myšlení hned od rána úplně unavenej, hotovej. Pak si pustím bednu a zblbnu u ní jako 90% našeho takzvanýho národa. Zblbnout je pohodlný a bezpečný. Chtěl bych být blbem, kterej si jakýkoli abstraktní myšlenky vykládá jako nedostatek konkrétního; řeší to tím, že si koupí nový kalhoty nebo auto nebo cokoli jinýho a má po starostech. Já kdybych si koupil cokoli, abstraktní obavy a myšlenky nezmizí ani na chvílku. Byly doby, kdy jsem si myslel, že věci mi dají pocit, že někam patřím. Že aspoň budu patřit k těm věcem. Nakonec vždycky zbyly jen ty blbý krámy a pocit se nedostavil, ani když jsem ty nový a hezký věci vyhodil, rozbil nebo někomu dal.

První kytaru jsem zdědil po mámě, která si ji koupila kdysi v šedesátech letech za 160 korun vydělanejch u zeměměřičů na brigádě. Platili 2,50 za hodinu – takže to byla kytara těžce vydřená. Hrála mizerně, byla z překližky, rozlepovala se a drnčela, ale já ji měl rád. Měl jsem ji rád o to víc, že mě rodiče nutili chodit na hodiny klavíru a já klavír nenáviděl, protože kterej z *drsňáků* – jedním z nich jsem se tehdy hodlal stát – hraje na klavír?! Chtěl jsem hrát na kytaru, pořádně se to naučit a pak, později, hraním balit holky, jak jsem to vídal v parku na Kampě. Chtěl jsem se stát „*tím s kytarou*“, mít dlouhý vlasy, džíny s dírama na kolenou a pokud jsem měl zrovna megalomanskéj záchvat, ještě jsem v těch představách viděl hodně silnou motorku. Naši mě chtěli klavírem zklidnit a zabavit, protože jsem patřil k největším školním výtržníkům a pravidelně jsem měl dvojky z chování. A taky jsem měl hrát proto, že doma máme opravdu prvotřídní koncertní křídlo Carl Bechstein. (Teď je mi ho líto, že na něj nikdo nehraje...). Těma dvojkama z chování to ale končilo, protože jinak mi soudružky, nešťastný z toho, že jsem je neposlouchal, že jsem se pral a v šestý třídě kouřil na záchodě,

musely dát ty své jedničky a pár dvojek – nad tím zůstával jejich pedagogickýma a politickýma (těma ještě víc) poučkama zdegenerovanéj rozum stát...

Měl jsem kamaráda Petra. S ním jsme se učili první akordy a já se tehdy strašně styděl. Když třeba v půlce písničky přestal hrát, přestal jsem taky a o zpívání nemohla bejt ani řeč. Ale pak to nějak samo začalo jít, když jsem si ověřil, že to taková hrůza není. To už jsem ale měl novou kytaru za čtyři stovky, kterou mi máma koupila, když jsem jí slíbil, že na ni budu opravdu hrát. Na klavír jsem už chodit nemusel. Bylo září a já byl sedmák, nechal jsem se ostříhat na ježka (aby mi babička před odchodem do školy nemohla říkat, že jsem se nečesal...) a pořád jsem hrál. Ve škole jsem místo učení opisoval písničky do zpěvníku a soudružky byly rády, že je ode mě konečně pokoj. Zlomily nade mnou hůl. Já nad nima už dávno, takže to byla povinnost.

Už ani nevím, co jsem dělal odpoledne po škole, jedině, co vím, je, že jsme s Petrem chodili po naší čtvrti s kytarama a hráli snad na každý lavičce. Holky chodily kolem a postupem času, jak jsme všichni vyrůstali a nás už nebavilo střílet z praku a je skákat gumu, se u nás začaly zastavovat. Napřed na chvilku, aby je nikdo neviděl, pak třeba na celý odpoledne. Taky jsem jezdil hodně na kole, to mě bavilo.

Měl jsem taky hodně nepřátel, většinou hlupáků, kterým vadilo, že nosím brejle, neučím se a projde mi to. Kytara jim vadila taky, protože asi záviděli, stejně jako já jim, když dokázali třeba vyhrát v ping-pongu, což se mně nikdy nepodařilo, jelikož jsem byl vždycky na většinu sportů levej jak turecká šavle. Jednou jsem před krámem nechal své úplně nové kolo, měl jsem ho asi 2 dny, a nějakej příblik mi ho schoval za roh, vypustil duše a ještě mi shodil řetěz. Když jsem vyšel ven a kolo nikde, krve by se ve mně nedořezal. Rodiče mi kolo koupili za vysvědčení, když jsem je předtím asi půl roku přemlouval. Ani sehnat ho nebyla sranda. To člověk třeba přišel do krámu a dozvěděl se, že vystavený kolo je neprodejnej vzorek, což asi znamenalo, že ho má prodavač ulitý pro někoho jinýho nebo že čeká úplatek. Ten nedostal a já zas nedostal kolo. Socialistická spravedlnost. Ale zpět k hledání kola. Za chvilku jsem ho našel, ale stejně mi bylo do breku, byly to hodně hořký kapky. To nebyla sranda, ale normální válka. Hodně jsem se pral a každej, kdo se mi smál kvůli brejlím, dostal nakládačku. A přitom jsem se vlastně prát nechtěl, nezačínal jsem si. Učitelky nikdy nepochopily ten pravej důvod, jim stačilo, když mohly tvrdit, že jsem rváč a lump. Na nic se mě ani jednou nezeptaly, a když byla nějaká rvačka, byl jsem viníkem já. Jak jednoduchý! Můj brácha, když začal chodit do školy, nemusel nijak zvlášť zlobit. Stačilo, když měl „to“ příjmení... Učitelky byly totiž ty samý. Některý jsou tam dodnes. Lidská blbost je věčná a její nositelé někdy taky.

Napsal jsem hodně písniček. Hodně jsem jich taky zapomněl. A k čemu to je? K tomu, abych si – když si po času některou z nich zahraju – připomněl všechny ty beznaděje nebo smutky? Ale taky

hezký věci... Není lepší nepsat, nehrát, nic nedělat? S Petrem se už nebavím léta, protože kdysi na gymplu mi zkazil můj první opravdu vážnej vztah; sám se nějak neuměl seznámit, a tak chodil za mojí holkou (jelikož s tou jsem ho seznámil já...) tak dlouho, až její šestnáctiletou hlavu úplně popletl. Skončilo to tak, že sice nezačala chodit s ním, ale přestala chodit se mnou, což bylo *prašť jako uhod'*... Nějak jsem mu to nedokázal odpustit. Prej teď hraje každou sobotu kousek odsud v hospodě, ale já se v sobotu tý knajpě vyhejbám velkým obloukem, přestože mě tam jinej můj ex-spolužák Martin, kterej je teď policajt, permanentně zve, jak si zahrajeme a tak. Zatím odolávám.

Pak jsem hrál chvíli s Jirkou. To byl taky spolužák, ze základky i gymplu. Jirka šel na kytaru přímo vědecky – chodil na nějakej kurz a pořád si myslel, že bez not se nedá hrát. Kurz pro něj ztratil význam, když najednou uměl víc než ta učitelka. Pak se ale dal na závodní veslování a bylo po hraní, zhrubly mu ruce a přestalo to jít. Kytara v jeho rukách vypadala jako zmenšená maketa, jako šestistrunný ukulele... V tý době jsem hrál se všemi, kdo o to stáli. Bylo jich hodně, taková hudební promiskuita. Folk, rock... Taky jsem hrál na basovou kytaru v kapele, která zrovna neměla basistu. Marně jsem kapelníkovi Ivanovi vysvětloval, že na to neumím, že jsem to nikdy neměl v ruce. Jenže fakt je, že je to docela jednoduchý, pokud se člověk nechce přes noc stát virtuózem a na normální kytaru něco umí. No a Jirka se rok po maturitě oběsil na stromě kdesi ve Hvězdě. Maniodepresivní psychóza. A nikdo o tom nevěděl, prý to měl dlouho. Smůla a příroda. Nevyzpytatelný věci. Doma se napřed podřezal, pak ho zavřeli do Bohnic, odkud se mu ale podařilo po několika tejdnech utéct, koupil si nebo ukradl nějakej provaz a jel do tý Hvězdy... A je mi líto, že s Jiřím nepůjdu už nikdy na pivo. I když přestal hrát. Už je to víc než 10 let...

Pavel byl asi můj nejlepší spoluhráč. Chodil do stejného ročníku na gymplu. Založili jsme si skupinu Orion, měli jsme zpěvačku, basu ... jak kdy. Ale dva jsme byli stabilně. Byly to fajnový časy – gympl, piva, holky, muzika, nic jinýho nás ani moc nezajímalo. Mě vlastně ještě knížky a v nich hlavně básničky. Teprve tehdy jsem začal skládat, i když jsem se ze začátku za to dost styděl. Hráli jsme snad na každý školní akci, místo fyziky nebo třeba matiky jsme chodili do jinejch tříd na hudebku, kde nás profesorka Břešťáková nechala hrát Brontosaury a vůbec všechno, co jsme chtěli. Poslali jsme asi za 2 roky nějaký nahrávky do rádia a vyhráli několik kol amatérský soutěže, měli jsme několik samostatnejch pořadů, hráli v klubech, na festivalech... Pavel chodil s Radkou, která hraní nenáviděla a stejnej vztah asi měla i ke mně. Jednou dala Pavlovi něco jako ultimátum – buď já, nebo hraní! A Pavel si vybral, protože dvacetiletý kluk udělá pro holku, kterou má opravdu rád, úplně všechno. A tak Orion, kterej přežil konec gymplu a začátek mýho studia na VŠ, nepřežil podmínku jedný trochu hysterický holky... „*Dohrála hudba v nás, bez ovací a bez tleskání...*“, jak zpíval AG Flek. Pavel uměl perfektně zpívat. Škoda. Teď o něm ani nic nevím, prostě zmizel, jak se to tak v tomhle divným světě stává. Poslední, co jsem slyšel, bylo to, že už nechodí s R. a že se oženil. Uměli bysme spolu ještě hrát...?

Když jsem viděl, že Pavel asi s hraním sekne, pořídil jsem si nového spoluhráče. Takový *Pygmalion* – Martin byl totiž mnohem mladší než já a zrovna moc neválel; jenže já si sobecky myslel, že právě proto si z něj udělám ideálního spoluhráče. Jo, šlo to. Zase jsme nahrávali, zas jsme byli v rádiu, zas byly kluby a pódia a piva a hraní do noci a mejdany a koleje a všechno, co nám dávalo pocit výjimečnosti. Asi jsme byli hlavně výjimečně pitomí, ale docela šťastní.

„Zahrajte něco, kluci...“ A my hráli, protože vždycky byl někdo, kdo nás chtěl poslouchat. A i kdyby nebyl, hrát jsme mohli i sami pro sebe. Natočili jsme kazetu a pak i CD. Byli jsme možná na správný cestě. Ta cesta trvala skoro 5 let. Pak se s námi oběma během jednoho tejdne rozešly naše tehdejší slečny, jako by se snad domluvily, a my místo hraní začali nasávat.

I ten rozchod byl docela zvláštní. Byl únor a hnusně přšelo. Měl jsem domluveno s Petrou, že půjdeme večer na víno do sklípku v Roztokách. Jenže – ujel nám vlak a pak i autobus, nějak jsme to špatně naplánovali. Tak jsme tedy šli na Brusku na polívku a pivo. A nad tou polívkou a pivem to z ní začalo lézt. Jak z chlupatý deky... že nemám žádný životní cíle, že je se mnou nuda, když pořád něco řeším a nic moc nedělám, a že už se mnou nebude. Že prý bysme si měli dát *pauzu* (fakt řekla to děsný slovo!). Jenže na pauzu jsem nebyl zvědavěj – a tak byl z pauzy rozchod. Šel jsem domů tím deštěm. A Martin šel na Brusku s Magdou přesně o týden později a ona mu na stejném místě řekla to samý, co Petra mně. Jo, bylo to divný, jako by se domluvily, jenže holky spolu moc nemluvily, i když se znaly. Byla každá úplně jiná.

Tenhle podivnej dvourozchod byl počátek našeho konce, myslím hudebního. Chlast jsme sice nechali chlastem poměrně rychle, jenže něco se v nás zlomilo. Během dlouhejch sezení v hospodách jsme rozebírali svý životy a začali jsme si do nich – bohužel – navzájem kecat. Tohle dělej, tamto ne. A najednou bylo všechno řečeno, zvlášť jednou, když se Martin asi po stý navážel do mý nový holky Evy. Furt proti ní něco měl, říkal, že se na mě vykašle, že je pitomá a tak. Ted' sice vím, že měl v obojím pravdu, ale já asi moc neumím odpouštět. A tak jsem ho nechal sedět u rozpitého piva a od té doby jsem s ním mluvil přesně dvakrát. Jednou jsme se pokusili něco zahrát, ale dopadlo to blbě. Nehrálo nám to, písničky byly takový upracovaný a prostě k ničemu. Podruhý už to bylo jen ahoj, jak se máš, dobře, co děláš, tak čau a šlo se. A ted' si už rok hraju sám v pokoji, píšu písničky, který nikdo nezná, a čekám, jestli mě někdo pozve někam zahrát. Moc často se to ale nestává.

Dělej něco, vole. Nemůžeš celej den jen ležet a čekat na večer. Nauč se konečně bejt někdy sám. Nauč se někdy nemyslet. Nauč se aspoň někdy se na něco těšit – to je jedno na co, prostě na Něco. Takhle svý pocity rozmělnuješ na nedefinovatelnou sračku, v který se pak ani sám nevyznáš... Zní to hezky, ale já to neumím. Pustím si radši nějakou muziku. Ale ono to stejně nepomůže, protože mi bude všechno připadat smutný a osudový, i kdyby to bylo sebeveselejší.

A tak poslouchal. Venku se jarní odpoledne pozvolna měnilo v podvečer. Pak padly první stíny, slunce zapadlo a byla tma. Hudba hrála a Michal ležel pod dekou a myslel na všechny ty věci, lidi, pocity, barvy a vůně. Na všechno dohromady, ať už to bylo nebo nebylo důležité, ať už si o tom kdokoli myslí cokoli. Nikdo z takzvaných přátel nezavolal ani nenapsal. Jen teoretická možnost spojení s nějakým člověkem bylo tím, co z Michalova pokoje dělalo místo, které nebylo úplně odříznuté od světa.

Došel k rozhodnutí, které měl udělat už dávno. Které měl udělat HNED. Měl pocit, že konečně přišel na něco důležitého. Na něco, co všechno změní. Tenhle den najednou nebyl tak zbytečný, jak se ráno zdálo. Výsledek předčil všechna očekávání, ačkoli ani vypravěč ani Michal sám nemohli vědět, jak to s oním rozhodnutím dopadne. Michal věděl, že pro to udělá hodně.

Udělám si pořádek v hlavě a všude. A pořádek se dělá tím, že se věci pojmenují, popíšou, zařadí, popřípadě vyhodí. Sednu si k počítači a všechno to napíšu. A budu zas pořádně hrát. Doufejme.